



VANALINNA HARIDUSKOLLEEGIUM

TEATAJA

SÜNNIPÄEVALAPSED:

TIINA PANGSEP	6.6
IRJA LIPPMAA	7.6
MAARJA SOONE	7.6
KAJA POST	10.6
TIIU ULMAN	10.6
TRIIN LILLEBERG	11.6
VALENTINA KIMMO	12.6
ANDRI LUUP	13.6
AUGUST ALOP	14.6
INGRIT VOUGLAID	14.6
KETTER ÜKSKÜLA	15.6
MARIA SARAPU	17.6
TAMARA PALM	17.6
MARIA PETERSON	18.6
EVELIN OTS-TENNASILM	20.6
TOOMAS ABILINE	20.6
PEETER LUIKMEL	22.6
SAKARIAS JAAN LEPPIK	24.6
ANNELI TANKSIMÄE	26.6
PEETER PAEMURRU	27.6
PIRET PITK	27.6
KATRIN MUSTA	28.6
MERLYN HELEN KAURIT	28.6
TIIU JÜRMA	28.6
TARMO SONG	30.6
TÖNIS RÄTSEP	30.6

SELLES NUMBRIS

Vanematekogu.....	2
Õnnitlused.....	2
Kunstitöid.....	2
Teatriarvustus.....	3

VIRTUAALKONTSERT „ELUTUBA” OOTAB KUULAJAID

Kooliaasta on läbi saamas ja suve alguse puhul on kõik kutsutud VHK, Kohila Mõisakooli ja Toomkooli perekontserdile „Elutuba 2020”. Kontserdi link on Teile, meie ühistele pereliikmetele, saadetud Stuudiumi kaudu. Vajuta lingile, vali „esita kõik” ja saadki vaadata ja kuulata!

Täname südamest kontserdi esinejaid: perekondi Käär, Liivak, Oroperv, Vunk, Hõbemägi, Kodasma, Laus, Önnis, Melsas, Mäekivi, Obili, Šmerling, Hoyer, Kukk, Alasi, Janke, Irjas, Raik.



VANEMATEKOGU 3. 06. 20

1. Gümnaasiumi nimekirjade kinnitamine. Kinnitati gümnaasiumi uue õppeaasta 10. klasside nimekirjad. Hetkel on nimekirjas 137 õpilast. Kuna õpilasi tuleb palju, on tekkinud vajadus sülearvutite klassikomplektide järele.

2. E-kiituskiri. Taniel demonstreeris e-kiituskirja, mille oli kujundanud Adrian Kirikal. Vanematekogule meeldis.

3. Kontsert „Elutuba“. Kontserdile saadeti 18 kaastööd. Karin Veissmann saadab 5. juunil lingi vaatamiseks.

4. Augustiplaan. Täiendati ja arutati augusti tööplaani.

5. Koolilaadal 28. augustil on Okasroosikeses **õpilaste kunsti-tööde näitus.**

ÕNNITLUSED

♦ **Eesti Draamateater** kuulutas välja lõppenud hooaja **arvustuste võistluse** parimad. Põhikooli vanuseastmes pälvis preemia **Annabel Soode** (9.T) arvustusega „Ausõna, demagoogia ja pangalaen“. Gümnaasiumi vanuseastmes märkis žürii ära **Epp Vallikivi** (10.M) arvustuse „Päikesetriip väsinud tunnil“. Kokku saadeti võistlusele 83 tööd üle Eesti.

Palju õnne meie noortele kriitikutele! <https://www.draamateater.ee/uudis/arvustuste-voistluse-tulemused> Loe ka Annabeli arvustust lk 3!

♦ 6.-7. aprillil toimus virtuaalselt, Zoomi teel **prantsuse keele olümpiaadi vabariiklik voor**. **Suvi Sumberg** 9.T klassist pälvis B-/C-keele kategoorias põhikooli arvestuses 2. koha (juhendaja **Mailis Seero-Boisbourdin**). Gümnaasiumis saavutas **Elisabeth Egel** B-/C-keele kategoorias 4. koha (juh. **Nicolas Rousseau**). **Eke Habakuk** (juh. **Mihkel Jahu**) sai põhikooli arvestuses 6. ja **Anna-Magdalena Peterson** (juh. **Mailis Seero-Boisbourdin**) 7. koha, **Anna Lotta Karu** 11. klassist (juh. **Eva Koff**) gümnaasiumi arvestuses 13. koha. Palju õnne!

♦ PMK 4.T õpilased **Aria Oldroyd** ja **Grete Liis Kelder** pälvisid IBBY Estonia ehk Rahvusvahelise Noorsookirjanduse Nõukogu **jutuvõistluse „Sõnanälg“** žüriilt (koosseisus Kairi Look, Mare Mürsepp ja Kertu Sillaste) tunnustuse ning auhinnaks on neile meisterlike lugude eest loovkirjutamise töötuba kirjanik Kairi Loogiga.

♦ **Keskraamatukogu lugemisprogrammis „Loeme ennast loomaeda“** saavutas **PMK 4.T** 1.–4. klasside arvestuses I koha: usinad raamatuneelajad said auhinnaks klassi ühise loomaaiakülastuse.

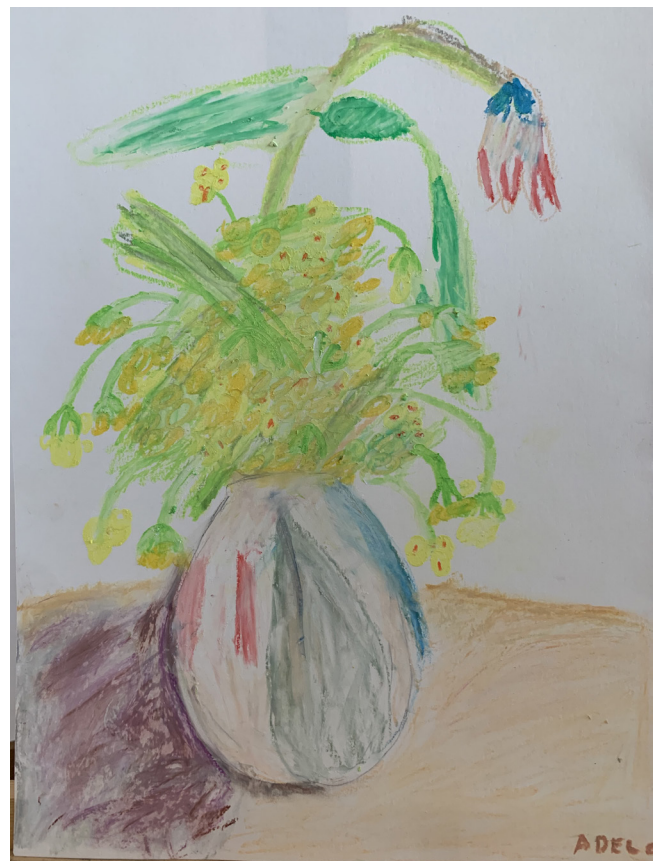
KEVADISI KUNSTITÖID

Vaata veel kodulehe pildigaleriist

Oliver James Gross, 1.P



Gregor Gustav Kisel, 6.P



Adele Vari, PMK 3.T

TEATRIARVUSTUS

Annabel Soode, 15-aastane

Vanalinna Hariduskollegium, 9.T klass

Juhendaja: **Sanne Haab**

Eesti Draamateater, „Pangalaen“

Ausõna, demagoogia ja pangalaen

Katalaani näitekirjanik, stsenaarist ja tõlkija Jordi Galceran kirjutas 2013. aastal kahemehenäidendi, mis justkui läbi huumorivõtme esitleb demagoogia ABC-d ja hoiatab vaatajaskonda manipuleerimise eest. Ta manab paari tunniga lavalaudadel vaatajate silme ette ühe ekstreemselt alatu näite. Galceran on loonud laitmatu pealiskihi, kuid ebakindla sisemusega Juhataja karakteri, kes ootamatult ühe äärmiselt pealetükkiva kliendi lepingu pärast kaotab rohkem, kui oleks osanud kujutleda. Näidendi on katalaani keelest tõlkinud Margus Alver, kusjuures see on neljas Galcerani tükk, mis on valminud tõlkija Alveri, lavastaja Toompere ja kunstnik Riina Degtjarenko koostöös Draamateatri lavadel. Tundub, et on kujunenud kindel ja turvaline meeskond. Sellepärast oli sümpaatne tõdeda, et teiseks meesnäitlejaks oli kutsutud külalisena Priit Võigemast. Juba teoreetiliselt mõjus duo võrskendavalt.

Kui esmalt sai kavas pilk heidetud, võis märgata Hendrik Toompere ametite rohkust: lavastaja, näitleja, heli ja valguse kujundaja. See tekitas pisut muret, kuna meeskond on sel juhul juba nelja inimese võrra väiksem, mis tähendab, et arvamusi ja vaatenurki on vähem. Etendus lükkas aga nina püsti ajanud skepsise ümber ning tõestas järjekordselt professionaali võimekust.

Võib-olla sellepärast, et juba tekst ise ergutab vaatajate tähelepanu, hakkasid väikese saali võlud suurepäraselt mängima. Materjal tundub olevat voolavalt kirjutatud, näitlejad said laval täie rinnaga nautida. „Pangalaen“ kvalifitseerub täieõiguslikult komöödižanrissse – seda tõestasid saalist kostvad naerumürinad. Näidendi huumor kõnetas publiku enamust, kuna kandikul oli serveeritud nalja seinast seinale. Mõne maitse kohaselt oleks ihanud rohkem ridade vahelt lugeda, kuid olustik tingis arusaadavatel põhjustel jõulise lähenemise huumorile. Suur osakaal selle tüki naljades oli ilmselgelt teravkeelsel ja käremeelsel tõlkel, näiteks Toompere tegelase ägestumised väljendusid tihti liigsetes roppustes ja nilbustes. Samas tuleb kiita võrstsitatud huumorimeelt pöördepunktides, kus tegelased oma võimupositsioonid vahetasid: seda oli pea kõige huvitavam jälgida.

Alatine lemmik on ka pilgumäng, mis reedab enamasti salakavalalt rohkem. Meenub Antoni tegelase totaalne piiritunnetuse puudumine, mis tekitas isegi publiku hulgas varjudes kõheda tunde, et äkki suudetaks eneselegi niiviisi pähe istuda. Too tegelaskuju suutis nii pilgu kui ka tekstiga tungida hapra keskealise mehe eraellu, lõhkudes tahtmatult seal veel koos püsiva. Tema eesmärk oli saada ükskõik millisest pangast laenu, arvestatava tagatiseta, ning selleks

ladus ta kõik oma kaardid lauale. Võigemasti pakutud kelmi lihtne olek muutis selle mängu usutavaks ja võluvaks ning tema enda kohati nii süütuks. Tolle tegelase loomingulisus ja spontaansus, kuid katkematu järjepidevus viisid näidendi tegelikult demagoogia tippnäiteni. Juhataja lõputu veenmine tundus Võigemasti käes sulgkergelt veeretatav ja arendatav. Publiku poolehoidu võitis Anton ju seepärast, et ta oli mängitud nii inimlikuks: kes meist ei annaks endast parimat, kui vesi tõepoolest ahjus...

Pöördepunkt – see on väljend ja metafoor, mida kasutati näidendis korduvalt. Seda võib tõlgendada nii peremehe rolli vahetumisena, Antoni tegelaskujuna kui ka Juhataja ja tema naise suhete muutumisena. Hämmastav, kuidas Antoni uitmõtte survestada ja provotseerida pankurit tema enda pere kaudu, eesotsas naisega, päädis sellega, et vestusele tekkis uus tuum. Juhataja kutsus mõni päev hiljem ise temale hukatuslikku mõju avaldanud kliendi oma kontorisse tagasi ning pakkus talle seekord õite lahkelt laenu. Siis oli tema see, kes mangus pealetükkivalt Antonilt, va spetsialistilt, suhtenõu.

Meeste intensiivset vestlust saatsid kõnekad kommi-vargused ja veelüripimine. Lavastajale kiidusõnad veeautomaadi eest, mis kandis ideaalselt argist olustikku ning seostus sobivalt stressiolukorraga. Lavastus oli minimalistlik ja vaimukas, näitlejatele toeks, mitte konkurendiks. Meeste kostüümidele peale vaadates võis aimata, kes kumba rolli täitma hakkab.

Pisut arusaamatuks jäi aga, miks autor näidendi nii pikaks on kirjutanud. Pakun, et välja tuua kõikvõimalikud pöördepunktid, et publik lõpuks enam sündmuste arengu üle ei imestaks. Siiski leian, et lavastaja oleks endale vabalt võinud lubada kärpetööd, sest tähelepanu kippus vahepeal hajuma, eriti kui tuli pikka aega kaasa elada keskeakriisis ja õnnetusehunnikusse sattunud mehele. Samas oli Toompere mängitud karakter äärmiselt varjunditerikas ja sümpaatselt prototüüpne, pani oma koduste muredega publiku proovile nii, et jäigi lootusetu mulje.

Nähtud etendusest jääb enim meelde kahe mehe koostöö Draamateatri väikese saali laval ning see kirju, kuid hubane energia. Meeskond oli varasemate koostööde pinnalt üles ehitatud kvaliteetse komöödia. Nauditavaimad olid peened intonatsioonimängud, mis kudusid hõrgult ruumi kohale pingeid, kuni järgmise pöördepunktini. Kõrget meistiklassi, mida eeldab demagoogia esitamine näitlejalt, oli paeluv silmaga jälgida.